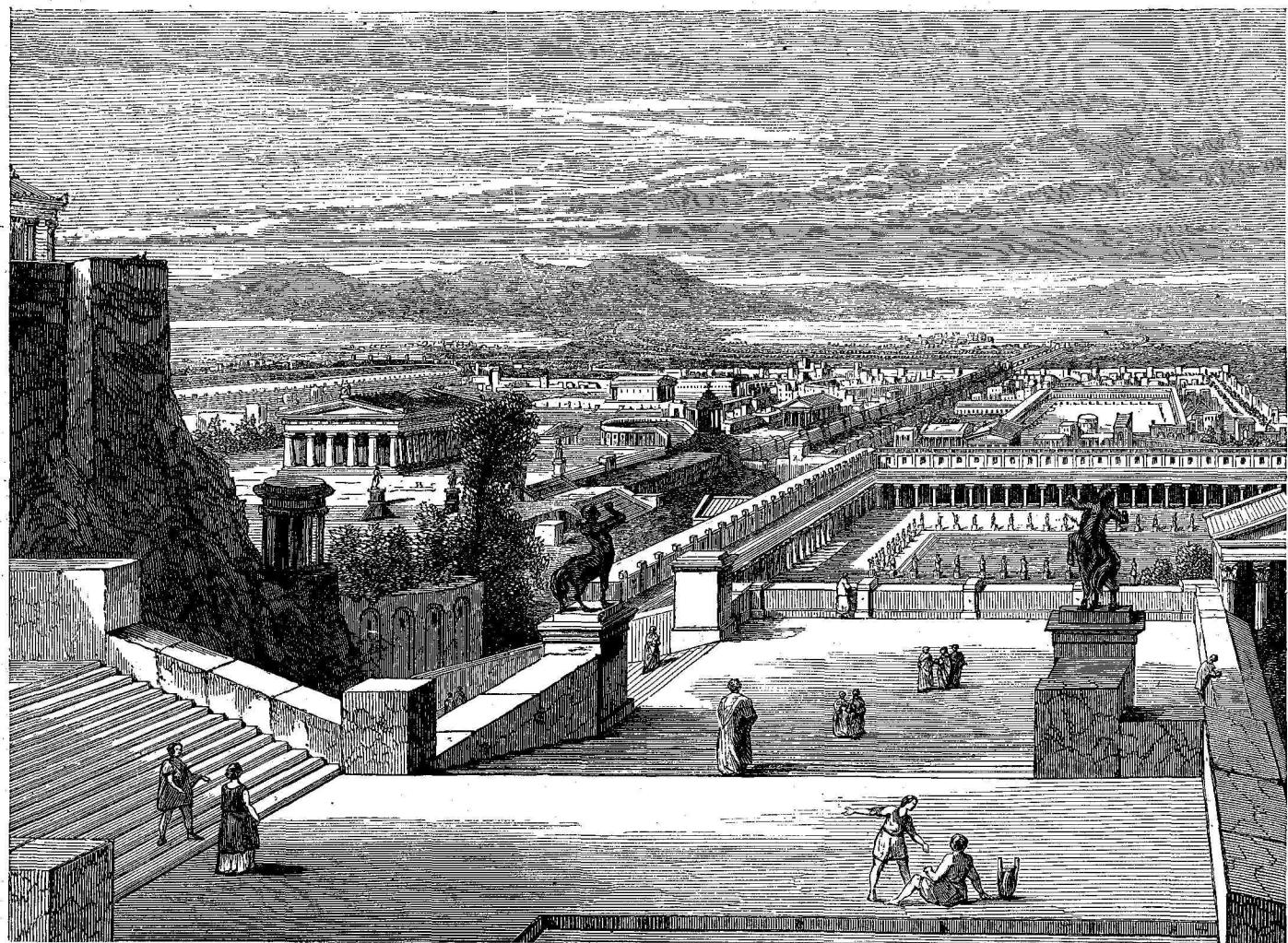

τὸν Ἀδριανὸν κατὰ τὴν ήμέραν ταύτην περισσοτέραν καρτερίαν, περισσοτέραν ζωὴν ἢ ἄλλοτε πρότερον. Ὁ Ἀδριανὸς ἐκινεῖτο μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν, γοσθάνετο ἔσυτον ἐλαφρότερον, ἔβηχεν ὀλιγώτερον, καὶ μόνον αἱ παρειαὶ του ἐφλέγοντο, ἀλλ’ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ αἰματος τῆς νεότητος, ἀλλ’ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς καταναλισκούσης αὐτὸν νόσου. Ἡ βραχεῖα ἐσπέρα παρῆλθε μὲ ἕρωτήσεις περὶ τῆς πατρίδος, περὶ τῶν γνωστῶν καὶ φίλων, καὶ περὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀγαπητῶν κατοικιδίων ζώων. Ἡ Ἐλένη, ἡτις κατ’ ἀρχὰς δὲν ἦδυνατο σχεδὸν οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ

προλάβῃ τοιαύτην χειροτέρευσιν. Κατηγόρει τὸ ἀδύον Σορρέντον καὶ τὸν καθαρόν, ὅγιεινὸν ἀέρα του, ὃς ἐμφυτεύσαντα τὸν θάνατον εἰς τὰ στήμη τοῦ υἱοῦ της. Ἡθελε νὰ ζητήσῃ ἄλλαχοῦ συμβουλήν, βοήθειαν, ἀνάπτωσιν, ὅγιεινὸν ἀέρα. — Ἡ Ἐλένη οὐδὲν ἄλλο ἦδυνατο νὰ πράξῃ ἢ ν’ ἀναστενάζῃ καὶ νὰ πλακῇ: δὲν ἔγνωρίζε πρὸς τί ἐχρησίμευεν ἢ περαιτέρω ἐνταῦθα διαμονή, καὶ ἔθεώρει ὡς τὸ φρονιμώτατον πάντων, νὰ ἐπιστρέψῃ μετα τοῦ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐνταῦθα νὰ τὸν περιποιήσαι καὶ νὰ τὸν θεραπεύῃ. Ἔφαντο εἰς αὐτὴν ἀδύνατον καὶ ἀπίστευτον, διτὶ ὑπῆρχεν εἰς

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ.

δεσπόσῃ ἔσατῆς, καὶ μεθ’ ὅλον τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς ἀλγος, νὰ φανῇ ἐλευθεροτέρα καὶ σχεδὸν φαιδρό. Μόλις ὅτε ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ δωματίον των, ἐνηγκαλίσθησαν ἄλλήλας ἥλαιοιςαι ἢ μήτηρ καὶ ἡ Ἐλένη. Ὁ νοῦς αὐτῶν δὲν ἦδυνατο νὰ χωρέσῃ τὴν σκέψιν, ὅτι ὁ Ἀδριανὸς διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον τῆς ζωῆς, ἀλλ’ ἔβλεπον μόνον χαλεπὸν νόσημα, κατὰ τοῦ ὅποιου ἔπειτε νὰ ζητήσωσιν ἀντὶ πάσης θυσίας πᾶσαν βοήθειαν. Ἡ μᾶλλον πεπειραμένη μήτηρ κατελαμβάνετο ἐνίστε μόπο δυσιώνου τινὸς προαισθήματος, τὸ ὅποιον ὅμως ἀπεμάκρυνε μετὰ φρίκης ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῆς. Νὰ κατηγορήσῃ τὸν υἱὸν δὲν ἦδυνατο κατ’ οὐδένα τρόπον, διὰ τοῦτο κατηγόρει τὸν ιατρόν, καὶ εἴχε σφοδρότατον μῆσος πρὸς τὸν δόκτωρα Σαλικέτην, ὃς μὴ προσπαθήσαντα νὰ

οἶνδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἀήρ μγιεινοτερος καὶ καθαρώτερος ἢ μεταξὺ τῶν βαλσαμωδῶν δασῶν τῆς πατρίδος.

Ἡ κυρία Κλάρα δὲν ἦδυνατο εἰσέτι νὰ εὔρῃ ἡσυχίαν καὶ ἔτρεχεν ἐν τῷ δωματίῳ συστρέφουσα τὰς χεῖρας ὑπὸ ἀπελπισίας, ὅτε αἴφνης ὁ γηραιὸς Σενούτας, προϊδὼν ὅτι ἐνταῦθα ἡ πχρουσία του ἦτο ἀναγκαία, ἔκρουσε τὴν θύραν. Μεθ’ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐνδόμυχον θλῖψιν τὸ σεβάσμιον πρόσωπόν του ἔξέφραζεν ἵκανὴν ἀταραξίαν. Ἡ μήτηρ ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν περιχαρής καὶ ἤρχισεν ἀμέσως ἀνακοινοῦσα αὐτῷ τοὺς φόβους καὶ πᾶν ὅτι ἐπίειζε τὴν καρδίαν της, πρὶν ἢ ὁ καθηγητὴς προφθάσῃ νὰ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν.

— „Ἄγαπητέ μου, παλαιέ μου φίλε! πρέπει ν’ ἀπομα-